

Er man udlevet, udskrevet,
når man bliver 35.
Flere kunstnere mener, at
Dan Turéll, på torsdag 35 år,
passerer en skelsættende dato.
Barry Wilmont har tegnet,
F. P. Jac sat ord sammen.
Turéll er nok en messe værd ...

Af F. P. JAC

Du kan snart skimte dit møde med Herman Bang

■ Til lykke elskede onkel, du klæder folket, og du har hørt os at gå klædt i dine verdener. Til lykke elskede onkel, du skinner på vores skyer. Han kom ind fra Nymosen for at sætte sig til hæftestrafpen og fatigdommen. Han kom for sine trips svulmende på tungen, han kom med sin ladeduft og beredte os på alt. Han spadserede ud af

sine første tidlige digte, for at tage vare på lude-re, sprittere og misbrugere i alle størrelser. Han tog selve livet op af hatten, og viste os hvordan livet også kan bruges. Han kom ind fra Nymosen for at sætte sig til hæftestrafpen og fatigdommen. Han kom for sine trips svulmende på tungen, han kom med sin ladeduft og beredte os på alt. Han spadserede ud af

■ Var det ikke vildmanden der søgtes med Nørreports duer om digtene. Var det ikke en ung herre i sort der lå ved pålsevognens krummer. Var det ikke motorjunkien, der talte blade ned fra træerne, ud over sundet. Stod og rev fiber på fiber ud at skoven mens solen gik op mod øst. Var det ikke supermulatten der gav os

hæftestraf på hæftestraf, svuppede et digt her og et digt der, mens vi førte kaffen langsomt til munden. Var det ikke pulen-munken, der var mester i hvide navne på byens sorte sider. Var det ikke danskyndren, der overskred vores udskrivningsloft toltalt. Og det måtte jo ske, en carma cowboy i en skabnesvanger duel. Og

intet kunne jo hindres, for nu sang du jo manjana, og det var en blomst, der var svært at komme udenom. ■ Og det skete i de dage, da nationalbanken blev overrumplet af den lille scene fra Vangede. Det var billeder af en verden, der fungerede, så selv statsministres død ville være nogle slappe kommaer. Og

dette måtte jo blive en pilgrimsfærd, med nytår i Rom og kvindelig pave-steg. Du mødte et under og siden er der sket så meget.

■ Og det skete i de dage, og er sket lige siden, og vil ske for altid når kejser Augustus kroner Lotus. Kæreste familiefar, det er din dag i dag. Du er stadig dreng uden at lysene slukkes, du er den svedige klovn der giver pudderet til publikum. Du er uigenkaldelig med din lædermotor af et sprog. Og der er mange der synes at du stinker, og der er mange der synes at du står i vejen, men tak dreng, for du har revet vores smalle samvittighed til et sår. Du er en pakistansk Bhutto-stjerne, der lever og din rovdrift er af den ensomme ulvs slags. En figur der bare vil bløde, og siden vil alt så rejse sig, for livet skiller ud i stjerner.

■ Og nu er du gået ind i støvets historie, du kan snart skimte dit møde med Herman Bang og silkehalskluden. Og alligevel, du er stadig usarlig, dan-ny du er ridder af den sande globus. Du tager Bjørnviigs smældende forurening på en negl, du tager Sarvigs salme i sit udspring, og ingen vil nægte dig din gud. Og du er ikke typen der tager kirker rundt og søger, du synger dit sjal og gør sproget til vores døberfont, et våben med kirkeens ømhed, ja så-dan skal det være, og gerne meget meget mere. Og så takker vi fødselsdagen videre til din smukke fruentimmer. Og til dig Inger Margrethe bare det, at jeg håber at du også får tid til en søvn ind imellem, for vi ved jo at jeres barn bærer alle hovedstadens timer i sig. Og vi skal ikke være sene til at udbråbe Lotus Platz. Og til dig Inger Margrethe, der lyser en Jupiter i det hår, der ikke behøver at blive redt inden morgenkaffen. Inger Margrethe du har rakt ud over flere sole, så jeg vil gøre dagen til jeres helt hamrende egen. Til lykke elskede onkel, skal vi løfte glasset og udbråbe et lotus.

Bjørnvig - og to debutanter

BO GREEN JENSEN:

Jeg har det lidt skidt idag
Min mave er i baglås
Der er nullermænd alle vegne
Og jeg er fuld af romme bøvser.

Tiden tikker

Bombemund

Men jeg ved hvad der skal til

For at sprede disse totaltømmermænd

Jeg abonnerer heldigvis

Og kan bare åbne dæsen

For en dosis moderne kærlighed

Så får jeg det godt igen —

Min plastikengel er klar og kalder

Og skam få den som ikke

Drikker dybt og længe

Farvel

Kan De tro

Jeg er løbet nu

Der er andre, der kan digte end Dan Turèll og Jess Ørnsbo, som har leveret bidrag til den aktuelle debat om gode/dårlige vedkommendeleinstruktionsdigte m. v. Der er grøde i den danske lyrik-muld. Den kommende måned byder på Thorkild Bjørnvigs »Miljø-digte 1975-80: Abeguder« (hos Gyldendal, 10. april), to debutanter Bo Green Jensens »Requiem & Messe« (hos Borgen på torsdag), og Dan Schiødt's »Den forbudte mand« (Gyldendal sidst i denne måned).

DAN SCHIØDT:

CAFE SOMMERSKO

Se den faste nedslående klat

af hovedjægere og fypiger.

Prominente gummimennesker på hug.

Dig og mig,

de fleste af de øvrige.

Så sensitive, næsten følsomme,

så specielle.

så sikringerne er ved at ryge.

Hajer i kaffekoppernes blikstille.

Gemt bag de røde læbers røgssignaler

overfladiskheden.

Iklædt psykologiskhed,

ansigtsgrimassen i toilet-spejlet.

Den hektiske romantik,

når fypigerne engagerer sig

i kulturradikale mandschauvinister.

Man chokerer hinanden

ved at være overstrømmende hensynsfulde.

Selvsikre livsnydere,

der med en sjusket elegance

lader den andens skalp

dingle i bæltet.

THORKILD BJØRNVIG: HÅBET

Nej, det kan ikke fortsætte sådan. Fordi vi er mennesker
gør vi mer fortræd end noget væsen på Jorden. Og fordi
vi er mennesker, prøver vi også at finde til sidst

ud af det, og gøre det frugtbare rette. Og vejre håb, for håbet

er livsluft for sindets vejtrækning. Og en dag,

en dag må den lov, som har været skrevet i et fortvivlende

mindretals hjertes århundreder — skrives i mange.

Den lov, som kun

har overlevet Vestens revolutionære tænkere og konforme

erobrerer, fordi den blir stavet

forfra igen og igen i de fødte

afvigere: børnenes —

Må denne lov nedskrives

som lov for samfundet. Loven om retten for vrirmlen på øer

og stepper, i regnskov og vadehav, hegn, under tagryg — retten

for planter og dyr til at være her på deres egne betingelser,

ikke bare som materielt

uundværlige, som fornøjelse og fortæring til de bogstavelig

talt er brugt op. Den ret uden hvilken

vort samfund aldrig blir samfund, fordi

basis forvitrer, fordi

det har glemt hver lyd fra den stund morgenstjernerne,

som det står skrevet i Jobs Bog, sang og råbte af glæde,

da Jordens grundsten blev lagt.